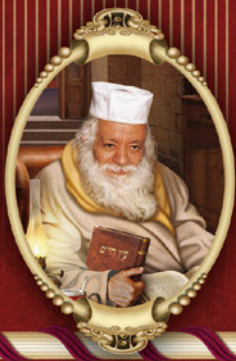

תפארת מרדכי

עלון שבועי • ע"ש המקובל הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א ראש ישיבת המקובלים "נהר שלום" תככ"ז

גיליון מס' 306 • פרשת ואתחנן • יום שישי טו' אב ה'תשפ"ב (12.8.2022) • לתרומות: 02-624-9000

הלכה

מנהגי שבת נחמו

- א. מנהג אנשי מעשה לספר שערות ראשם בערב שבת נחמו.
- ב. ראוי להתענג בשבת נחמו יותר משאר שבתות השנה ומצוה לעשותו כיו"ט.
- ג. המנהג לכבד את הרב לעלות לקריאת עשרת הדברות.

רחיצה וטבילה לכבוד שבת קודש

- א. מצוה לרחוץ כל גופו במים חמים בערב שבת קודש, ואם אי אפשר לו, ירחוץ פניו ידיו ורגליו בחמים, ויש בזה סוד גדול להורות על ההוא שלהובא דאשא הנמשלת במים החמים כי היא המגרשת והדוחה את הקליפות, לכן יכוין בזה לדחות את הקלי' מידי ורגליו שהם קצוות וסוף של הגוף.
- ב. בחדר הפנימי שכולם עומדים שם ערומים, אסור אפילו בשאילת שלום, כי "שלום" הוא שמו של הקב"ה.
- ג. ראוי לטבול במקוה טהרה בכל ערב שבת קודש, כדי לקבל תוספת נפש רוח ונשמה דליל שבת קודש, על ידי טבילה זו. ונכון שלא לנגב עצמו כשיעלה מן הטבילה.
- ד. אחר שיוצא מבית המרחץ צריך ליטול ידיו במים ג"פ.
- ה. הזמן שלאחר הטבילה במקוה עש"ק הוא זמן נעלה מאד וראוי ונכון לנצל הזמן שלאחר הטבילה בעש"ק בלימוד התורה, ולכל הפחות לא יתעסק עוד בעשיית מלאכה רק בתיקון צרכי שבת.
- ו. יזהר לייחד בגדים נאים לכבוד שבת, ומה טוב שאפי' המלבושים הפנימיים ייחד אותם לכבוד שבת, ולא ילבש שום בגד שלבש בימי החול ביום שבת. וכן ישתדל שיהיה לו טלית נאה ומיוחדת לכבוד שבת.
- ז. מלבושי שבת קודש מצילים את האדם מכל צרה וצוקה ומסגולים לפרנסה טובה. ואפילו אם הוא בדרך לבדו, גם כן ילבש בגדי שבת כמו בביתו, כי אין המלבושים לכבוד הרואים, כי אם לכבוד שבת.

מאמר הפרשה

מדוע קוראים את הפטרת 'נחמו' אחרי תשעה באב?

ללמוד אותנו על התשובה

"נחמו נחמו עמי יאמר אלהיכם" "נחמו נחמו" בגימטריא מאתים ושמונה, גימטריא יצחק, וזה שאמר "יאמר אלהיכם" אלקים מידת הדין בחי' יצחק, והוא שאמרו חז"ל (שבת דף פ"ט:) כי לעתיד לבוא אמר הקב"ה לאברהם "בניך חטאו" ואברהם יגיד 'ימחו על קדושת שמך', ויעקב ג"כ יאמר 'ימחו על קדושת שמך', והקב"ה אומר 'לא בסבי טעמא - אברהם אבינו, ולא בדרדקי עצה' - יעקב אבינו, ופונה אל יצחק ואומר בני ולא בניך? ועושה איתו חשבון: עד גיל עשרים שנה האדם לא נענש, ו"ימי שנותינו בהם שבעים שנה" (ההלים ז, ח), נשאר חמישים, חצי זה לילה - נשאר עשרים וחמש, ובהם יורד חצי על הזמן שאוכל ושותה ומתפלל ונשאר שתיים עשרה וחצי, ואם אתה רוצה חצי עלי וחצי עליך, ואם לא הכל עלי, מיד ישראל שמחים ואומרים "כי אתה אבינו כי אברהם לא ידענו וישראל לא יכירו אתה ה' אבינו גואלינו מעולם שמך" (ישעיה ס"ג ט"ז).

לאחר יום תשעה באב אנחנו מקבלים תנחומים ויום ט"ו באב הוא יום השביעי של יום תשעה באב שהוא יום השביעי של תשלום ימי האבילות ואז אנו קמים, ולכן הוא יום טוב, ומאז מתחיל בחינת התיקון של השנה ההיא, ולכן אמרו חז"ל מיום ט"ו באב דלא מוסיף יסיף כי מאז אנו מתחילים להקים את המלכות מהעפר ולהעלותה אל דודה בחדש אלול כמו שדרשו דורשי רשומות אני לדודי ודודי לי ר"ת אלול. ונהגו לעשות שבת זו אחר ט' באב הנקראת שבת נחמו כיום טוב שהוא יום נחמה, ואף על פי שאינו יום טוב עשו אותו יום מקודש לכבוד השבת כיום טוב, וכל השמח בו זוכה בנחמת בית המקדש, כמו שנאמר צאנה וראנה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמחת לבו, ביום חתונתו זה מתן תורה וביום שמחת לבו זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו.

הרב יד יוסף צרפתי אומר שרבותינו תקנו לקרוא את הפטרת "נחמו" מיד אחרי תשעה באב כדי ללמד אותנו על התשובה - שהרי כל הצרות והרעות שבאו עלינו הכל הוא בגלל שעזבנו את ה' וחטאנו לו, ואם אנחנו רוצים בחזרה לקבל את הטובה והנחמה אנחנו צריכים לחזור בתשובה, וע"י שנעשה מצוות ומעשים טובים נזכה שוב לקבל את הטובות, אבל כל זמן שאנחנו לא מכירים בחטא לא נוכל לחזור בתשובה ולהתקרב בחזרה אל ה', ולכן אחרי שהתאבלנו והצטערנו בתשעה באב על החורבן ועל הגלות והתעוררנו לתשובה, עכשיו יש לנו תקוה ע"י שנקבל עלינו מעכשיו להטיב את מעשינו שע"י התשובה הזאת נהפוך את מדת הדין למדת הרחמים ונזכה בחזרה לבנין בית המקדש ולקרבת ה'.

אומר מרן החיד"א זצ"ל שכך אמר הקדוש ברוך הוא "נחמו עמי" התנחמו במה שאתם עמי שהרי מבואר בזהר הקדוש שאומות העולם הם תחת השרים שבשמים וכשנפל השר גם האומה נפלה, אבל ישראל הם תחת ממשלתו יתברך, וכשם שהוא חי וקיים כך ישראל חיים וקיימים. וזה שאמר "נחמו נחמו" במה שאתם "עמי" תחת ממשלתי, שודאי יש לכם קיום לעולם וזו נחמה גדולה, וחז"ל אמרו כי בשעה שאמר ישעיה הנביא לעם ישראל "נחמו נחמו עמי" בקשו להרגו, אמר להם לא מדעתי אני אומר לכם אלא "יאמר אלהיכם". כלומר בתחילה היו סבורים העם שאלו הם דברי הנביא משום שהתבטא בלשון "עמי" השיב להם הנביא "יאמר אלהיכם" ה' יתברך הוא שאומר לכם כל זאת ואז שמחו.

כניסה יציאה

20:04	18:50	ירושלים
20:06	19:08	תל אביב
20:05	19:09	באר שבע
20:05	19:06	צפת
20:45		ר"ת

לרפוש

עדנה בת אסתר | אורי בן מרים
ג'ורג יוסף בן ממה
זרע בר קיימא
אליהו בן עדנה ומוריה בת מרים
דניאל בן אילה ושיילת בת רבקה
אברהם ופיית בני אילנה

לע"נ

הרבנית שולמית רחל
שמואלית בת מזל
אסתר בת שמחה
דוד בן חנה
הרב מיכאל בן מייא
ר' יעקב בן לאה פנקר
שמואל בן רבקה

זוהר הפרשה מעוטר כפי' מאת הגאון המקובל רבינו בניהו שמואלי שליט"א

לימוד תורה מציל ממות

המלך, (שבו התחיל לעיל בפסוק ויסב חזקיהו), התבטל כל הגורה ותסתלק ממנו, ואפילו כבר התחילה הגורה להתקיים כעין חזקיהו שחלה למות עם כל זה יתרפא, וְלֹא שָׁרִיא עָלוּי וְלֹא תִשְׂרֶה הַגּוֹרָה עֲלוּי, אלא עוד יתוספו ימיו כעין שנתוספו ט"ו שנים לחזקיהו. (עיטא דְּבַר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא) וְעַל דָּא בְּעֵי לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִייתָא יִמְמָא וְלִילֵי, וְלֹא יִתְעַדֵי מִנְהָ וְעַל כֵּן צִרִיךְ לַעֲסוֹק בְּתוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, וְלֹא יִסוּר וְלֹא יִתְבַטֵּל מִמְנָה לְעוֹלָם, הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (יהושע א) וְהִגַּתְּ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה זֶהוּ שְׂכָתוּב וְהִגַּת בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה, פרש"י, והתבוננת בתורה ביום ובלילה, כי כל הגיון שבתורה הוא בלב, ומש"כ "יומם ולילה" היינו בכל עת שימצא פנוי מעסקי מחייתו, וְאֵי אֲעֵדֵי מִיַּמֵּיהָ אוּרִייתָא, או אֲתַפְרֵשׁ מִנְהָ, כְּאֵלּוּ אֲתַפְרֵשׁ מִן חַיִּי וְאִם הִסִּיר וְבִטֵּל מִמֶּנּוּ אֶת הַתּוֹרָה, או אפילו שנפרד ממנה רק לפי שעה, נחשב לו כאילו נפרד מן החיים, כי התורה היא חיי האדם.

תָּא חֲזוּי, בְּשַׁעֲתָא דְּבַר נֶשׁ קְאִים בְּפִלְגוּת לִילֵיא מְעַרְסִיהָ, לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִייתָא, פְּרוּזָא קְאִרֵי עָלֵיהָ, בא וראה, בשעה שאדם קם ממטתו בחצות הלילה לעסוק בתורה, המכריז קורא עליו וְאָמַר, (תהלים קלד) הִנֵּה בָּרְכוּ אֶת יְהוָה כָּל עַבְדֵי יְהוָה הַעֲמִידִים בְּבַיִת יְהוָה בְּלֵילוֹת הַכְּרוֹז הוּא לְהַזְהִירוֹ שִׁיכּוּן דַּעֲתוֹ בְּבִרְכוֹת לְבָרֵךְ אֶת ה' כְּרֹאוּי. הַשְׁתָּא פִּד אֵיהוּ קְאִים בְּצִלוֹתָא קְמֵי מְאָרְיָה, הוּא פְּרוּזָא קְאִרֵי עָלֵיהָ עֵתָה בְּבִקֵּר כְּשֶׁהָאָדָם עוֹמֵד בְּתַפְלָה לִפְנֵי קוֹנּוֹ, אוֹתוֹ הַמְכַרִּז קוֹרָא עֲלוּי וְאָמַר, וְנִתְתִּי לָךְ מִהַלְכִים בֵּין הַעֲמִידִים הָאֵלֶּה פִּי שִׁיזְכֶּה לִלְכַת וְלַעֲלוֹת לָגֶן עֵדֶן שְׂבַעֲוֹלָם הַבְּרִיאָה בֵּין הַמְּלֹאכִים הַנִּקְרָאִים שְׂרָפִים, כַּמ"ש שְׂרָפִים עוֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ.

וְאַתְחַנְּנוּ אֶל יְהוָה בְּעֵת הַהִיא לְאִמְרוּ. (דברים ג) אֲדַנְיִי יְהוָה אֲתָה הַחֲלוֹתְהָ לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ וְגו'. רַבִּי יוֹסִי פָתַח כְּדִי לַפְרֵשׁ פֶּסוּק זֶה, רַבִּי יוֹסִי פָתַח, הַקְּדִים לַפְרֵשׁ מִה שְׂכָתוּב, (ישעיה לח) וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל יְהוָה הַתְּפַלֵּל מִקִּירוֹת לְבוֹ וְנִתְבַטְּלָה מִמֶּנּוּ הַגּוֹרָה שֶׁל צוֹ לְבִיתְךָ כִּי מֵת אַתָּה בְּעוֹה"ז וְלֹא תַחִיה לְעוֹה"ב, והכל בכח התורה שזכה ללמד לכלל ישראל, לכן הקדים בשבחה של תורה ואמר. תָּא חֲזוּי, פְּמָה הוּא חִילָא תְּקִיפָא דְּאוּרִייתָא, וְכַמְּהָ הוּא עֲלָאָה עַל פְּלָאָה בֵּא וְרֵא, עד כמה הוא חוזק ותוקף התורה, ועד כמה הוא נעלה על כל שאר עסקי המצוות. דְּכָל מֵאֵן דְּאַשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא, לֹא דְחִיל מְעַלְאֵי וְתַתְּאֵי כֹל מִי שְׂעוּסַק בְּתוֹרָה, אִינוּ מִתִּירָא מִן הַמְּקַטְרִגִּים הָעֲלוּיִים, וְלֹא מִן הַמְּזִיזִים הַתַּחְתּוֹנִים. וְלֹא דְחִיל מְעַרְעוּרֵין בִּישׁוּן דְּעֲלָמָא וְאִינוּ מִתִּירָא מִמְּקַרִּים וּפְגַעִים רַעִים הַמְּתַרְגְּשִׁים בְּעוֹלָם, שְׂבָאִים עַל הָאָדָם פְּתָאוּם כְּשִׁיזְדַּמְּן בְּמִקּוּם סַכְנָה. בְּגִין דְּאֵיהוּ אֲחִיד בְּאִילָנָא דְּחַיִּי לִפִּי שְׂהוּא אַחַז עֲבֵץ הַחַיִּים שְׂהוּא סוּד ז"א שְׂבו שוֹרֵשׁ הַתּוֹרָה, וְאֲכִיל מִיָּה בְּכָל יוֹמָא וְאוֹכֵל מִפְּרִיתוֹ בְּכָל יוֹם, דְּהִינּוּ שְׂלוּמָא אֶת הַתּוֹרָה, וְעַל יְדֵי זֶה נִשְׁמָתוֹ נִגְהַת מִשְׁפַּע הַמוֹחִין הַנִּשְׁפַּע לז"א עַל יְדֵי תוֹרָתוֹ. דְּהֵא אֲוּרִייתָא אוֹלִיף לִיה לְבַר נֶשׁ, לְמִיָּהּ בְּאַרְחָ קְשׁוּט וּמְמַשִּׁיךְ וְאוֹמֵר, כִּי הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת לָאָדָם לִלְכַת בְּדֶרֶךְ הָאֱמוּנָה, ר"ל שְׂמוּרָה לוֹ אִיךְ יִקְיִים אֶת כֹּל הַמְּצוּוֹת, מִה שְׂאִין כֵּן בְּלִי תוֹרָה, שְׂאִפִּילוֹ יַעֲסוֹק בְּמִצְוֹת הַרִי אִין בּוּר יֵרָא חֲטָא. אוֹלִיף לִיה עֵיטָא הִיף יִתְגַּב קְמֵי מְאָרְיָה (לְבִטְלָה לְהֵיָא גְזָרָה) וּמְלַמֶּדֶת אוֹתוֹ וְנוֹתַת לוֹ עֵצָה אִיךְ יִשׁוּב לִפְנֵי קוֹנּוֹ, כִּי מִתּוֹךְ הַלִּימוּד יֵדַע חוֹמֵר הַעוֹן, וְאֲפִילוֹ יִתְגַּר עָלֵיהָ מוֹתָא, כְּלָא יִתְבַטֵּל וַיִּסְתַּלַּק מִיָּה וְאֲפִילוֹ שְׂנַגְוֵרָה עֲלוּי מִיָּתָה, כְּעִין שְׂגוּר הַקֶּבֶ"ה עַל חֲזַקְיָהוּ

מעשה לשבת

להתייחס למצוה כעל עסק

"וְקִשְׂרָתָם לְאוֹת עַל יָדְךָ וְהָיוּ לְטִטְפַת בֵּין עֵינֶיךָ" (ח. ה.)
מעשה בעשיר קמצן שהיה בא להתפלל בשבתות ובימים טובים, ואילו בימות החול נפקד מקומו. הוכיחו הרב, מדוע אינו בא בימות השבוע להתפלל במנין. אמר: את האמת אגיד, אין לי תפילין. נרעש הרב: אדרבה, אמר, איך תוותר על מצוה רבה זו, שאין ערוך לשכרה - ואיך תסכים להמנות עם אלו שאינם מניחין תפילין, שקראום בגמרא בשם פושעי ישראל בגופם, ואמרו שהם יורדים לגיהנם, גיהנם כלה והם אינם כלים.

הזדעזעו האיש, והחליט לגבור על רגש קמצנותו. אמר: ירכוש לי הרב תפילין, ואבוא להתפלל במנין. מה מחירן. אמר הרב: תפילין מהודרות ופרשיות כתקנן יעלו ארבעים זהובים, חוורו פניו ומלמל: לא, אין צורך שהרב יקנה בעבורי, אשתדל להשיג במחיר זול יותר. ענה הרב: אדרבה, העיקר שתקנה תפילין ותניחן, ובשכרן תזכה להכנס לגן עדן.

למחרת, אכן הופיע לתפילה ובתרועת נצחון הציג לפני הרב את התפילין שקנה - ארבעה זהובים עלו לו, בעוד הרב דרש פי עשרה. אמר לו הרב: ארבעה זהובים, הרי זהו מחיר הקלף וההגהה, ואיה שכרו של הסופר, ואיה מחיר הבתים. במחיר זה - אין ספק שהתפילין פסולות, והמניחן - לא זו בלבד שאינו מקיים מצוה, אלא מברך ברכה לבטלה. משך הלה בכתפיו ואמר: המוכר אמר לי שהן כשרות, ויהא הקולר תלוי בצוארו. חיך הרב ושאל: מה תרויח מכך, שיארח לך לחברה בגינהם, הרי עליך החובה מוטלת להניח תפילין כשרות. והקמצן בשלו: סומך אני עליו, ואם רימני - העוון תלוי בו. הבין הרב שכשם שהמצוה לומר דבר הנשמע, כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע, ולא ענהו דבר.

כעבור זמן, ראה הרב את העשיר הקמצן ופניו נפולות, יגון בלבבו וצער בעיניו. שאלו: מה ארע. אמר: נפלתי בפח, בא סוחר ממולח ומכר לי אבן טובה שאין כמותה בסכום עצום ורב. עתה הוברר, שהאבן מזויפת, והנוכל נעלם כאילו בלעתו האדמה. וי לי לחסרון כיס, אוי להפסד העצום. תמה הרב: אם מזויפת היא, איך קנית אותה. ענה: הנוכל עשה יד אחת עם מומחה לאבנים טובות, שהטעני והוליכני שולל. אמר לו הרב: אם כן, מה לך גונח, הסר דאגה מלבך! מה איכפת לך שהאבן מזויפת, העיקר הוא שאמר לך המומחה שזוהי אבן טובה. ואם אינה טובה - העוון תלוי בצוארו.

קצף הקמצן וצרח: מה יועיל לי הדבר, מה איכפת לי שהעוון תלה בו, כשההפסד כולו שלי. תמה הרב ואמר: מה לך להתרגז, הלא בעצמך אמרת שאין זה משנה אם התפילין פסולות, כל עוד העיד המוכר על כשרותן, ויהא העוון תלוי בו. וזהו שאנו אומרים: סרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים, ולא שוה לנו. איננו משווים אותם לעסקינו שלנו. בעסקינו שלנו אנו מהדרים ומשקיעים מוח ולב, ובעסקי שמים אנו מקצרים ומזלגים לצאת ידי חובה בלבד. בעסקינו שלנו אנו חשדנים ועומדים על המשמר, דורשים ערבויות ובטחוונות, ובעסקי שמים, כגון כשרות המזון, סומכים על כל שלט חוצות ועל כל כשרות סתמית. ובכשרות התפילין סומכים על כל אדם שזקני יורד על פי מידותיו וכדומה. "ולא שוה לנו" - לא די שאיננו מעדיפים את ביתן המלך, אף איננו משווים את הדרו לביתנו שלנו - שאנו בונים, ככלות הכול, ממתנתו ובכספו... (דורש טוב לעמו בשינוי לשון קל)

4 מפתחות לשנה טובה ומתוקה

תלמידי חכמים ומקובלים
יתפללו עבורכם
לפרנסה, בריאות,
נחת מהילדים, לשלום בית
ולשנה טובה ומתוקה

במערת המכפלה	בכותל המערבי	בתיקון ערב ר"ח	בתפילה מיוחדת
			
ניתן להעביר שם לברכה בתרומות 101 ש"ח לשיבת המקובלים 'נהר שלום' למסירת שמות חיוב: 02-624-9000			

עיצוב גרפי: אריאל

